

Les últimes lletres

Rafael Masó, també poeta

MASÓ, Rafael
Antologia poètica.
 A cura de David PRATS.
 CCG Edicions, Girona, 2006.
 143 pàgines.

Rafael Masó és segurament l'arquitecte més important i conegut que ha tingut Girona. No obstant això, no va ser només arquitecte, sinó que, com a bon noucentista, també va conrear altres arts. David Prats, en aquest volum, ha acceptat el repte d'actualitzar la divulgació de la seva poesia, treballada principalment per l'autor durant els seus anys de joventut. El fet que aquesta faceta de l'artista hagi restat fins avui parcialment oblidada, segons afirma Narcís-Jordi Aragó en el pròleg, recordant unes paraules de Joan-Josep Tharrats, probablement es deu a l'hàbit dels crítics de no aventurar-se a estudiar altres vessants possibles d'un autor quan aquest ja ha estat encasellat en una disciplina artística determinada. I és que, fins avui, tan sols comptàvem amb una edició de la poesia de Masó realitzada per Dolors Oller, publicada el 1980.

Així doncs, David Prats ha decidit trencar els tòpics que regnaven al voltant de la figura de Masó i endinsar-se

en el seu món poètic per oferir al lector una visió molt completa de la seva producció lírica, incorporant composicions inèdites i un estudi crític actualitzat. Tot i que ja adverteix en la introducció que ens trobem davant una antologia regida pel criteri de qualitat, però també de representativitat, el conjunt final és molt acabat. La distribució de les composicions en cinc grans àmbits temàtics permet al lector obtenir una visió global de l'obra, i si bé és cert que dins de cada bloc la qualitat literària dels poemes és desigual, el resultat és rodó.

Tot i això, cal tenir en compte que no s'ha de valorar el poeta Masó estrictament per la seva qualitat literària, sinó també com un exemple representatiu de la presència del noucentisme a Girona –no oblidem que la poesia de Masó fou inclosa, l'any 1910, dins l'*Almanac dels Noucentistes*– i, finalment, pel retrat que ofereix de la Girona del seu temps, amb el qual aconsegueix la màxima brillantor lírica en composicions com «El meu carrer», «Aquell carrer estret» o el sonet «Hora baixa».

En definitiva, aquesta és una obra que era necessària per omplir un buit bibliogràfic existent a casa nostra. Cal reivindicar i protegir l'arquitectura de Masó, però això no ens ha d'impedir, com és de justícia, valorar també la seva poesia, per conèixer des d'un nou vessant més íntim Rafael Masó, l'arquitecte, però també, a partir d'ara, el poeta.

Francesc Montero

